

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗ

«Όποιος αγαπά τον Θεό δεν μπορεί παρά να τηρεί τις εντολές Του και γι' αυτό θα τον αγαπήσει ο Πατέρας ο Ουράνιος. Η Χάρη Του θα κατοικήσει στην καρδιά του, για να τον μεταβάλει σε έμψυχο ζωντανό ναό, σύμφωνα με τα γραφόμενα του ευαγγελιστή Ιωάννη (Ιωαν. ιδ', 23). Τήρηση, λοιπόν, των εντολών του Θεού για μένα σημαίνει ότι έχω Χριστό στην καρδιά μου, ότι μιμούμαι τους τρόπους της επι γης πολιτείας Του και ότι προσπαθώ να γίνω χριστοφόρος, για να ανεβώ την κλίμακα των αρετών που οδηγεί στην ατελεύτητη μακαριότητα».

«Όπως ο στρατιώτης την αφοσίωσή του την δείχνει την ώρα του πολέμου, έτσι και ο καλός χριστιανός την αγάπη του στον Θεό την δείχνει με την σωστή και θερμή προσευχή».

«Η υπακοή (ενν. στον Ιερέα-Πνευματικό) μας ανεβάζει στον ουρανό, γιατί αποβάλλει την παρακοή των πρωτοπλάστων. Αποβάλλει την οίηση, την αυταρέσκεια και μας εξομοιώνει με τον Θεό. Ας αγωνιζόμαστε να ανεβούμε στο καθ' ομοίωση, γιατί το όμοιο με το όμοιο ενώνεται. Να ενωθούμε με την πηγή του φωτός, της αρετής και της αγαθότητας, που είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός».

«Εάν δεν εξομολογούμαστε τους λογισμούς μας, αυτοί θα γίνουν φίδια και θηρία και θα μας φάνε. Ο γεωργός που βρήκε το παγωμένο φίδι και το έβαλε στον κόρφο του ατύχησε, γιατί μόλις αυτό ζεστάθηκε, απέβαλε την νάρκη του και τον δάγκωσε. Έτσι και μεις, αν δεν εξαγορεύσουμε τους λογισμούς μας, θα γίνουν έργα, η δε "αμαρτία αποτελεσθείσα αποκύει θάνατον" λέγει ο απόστολος Ιάκωβος».

«Πρέπει να ετοιμαζόμαστε, σαν να πεθάνουμε τώρα και να εργαζόμαστε σαν να μην πεθάνουμε ποτέ».

Δύο πράγματα πρόσεχε περισσότερο από τα άλλα ο Γέρων, που τα θεωρούσε και αναγκαιότερα για την κοινοβιακή συμβίωση, αλλά και για την οικογενειακή. «Την υπακοή και την ταπείνωση που ξεκινά από την καρδιά και αλλοιώνει το παλαιό φρόνημα του ανθρώπου».

«Πρέπει να είμαστε “φιλόξενοι εις αλλήλους άνευ γογγυσμών” (Α΄Πετρ. δ΄,9). Δεν ξεύρετε τι μπορεί να αποδώσει η φιλοξενία! Ο Αβραάμ αξιώθηκε να φιλοξενήσει την ίδια την Αγία Τριάδα κάτω από την Δρυ του Μαμβρή και ο Λωτ Αγγέλους πριν την καταστροφή των Σοδόμων».

«Πατρίδα μου γήινη θεωρώ τον Άθωνα και σε αυτόν θα παραμείνω όσο χρόνο επιτρέψει ο καλός Θεός να ζήσω, πριν με καλέσει για την ουράνια πατρίδα, την μέλλουσα πόλη, για την οποία όλοι πρέπει να τρέφουμε ιδιαίτερη νοσταλγία σαν τους ξενιτεμένους που επιθυμούν ολόθερμα να επιστρέψουν στην πατρίδα».

«Εκείνος που θεωρεί την ημέρα που ζει ως την τελευταία της ζωής του δεν θα αμαρτήσει ποτέ».

«Ενώ είναι βέβαιο ότι θα λογοδοτήσουμε ενώπιον του Βασιλέως Χριστού για όλες τις πράξεις της επίγειας ζωής μας, για τη

αργολογία, για την ακηδία, για τους πονηρούς και ακάθαρτους λογισμούς μας, δεν ενδιαφερόμαστε για την ψυχή μας. Είμαστε ανεύθυνοι και αδιαφορούμε»

«Η νηστεία είναι ο πραγματικός αγώνας κατά του διαβόλου. Ο εγκρατευόμενος και νηστευτής γλυκαίνει τον στόμα του από καρδιακή προσευχή».

«Αν τα παιδιά διδαχθούν από τους γονείς τους τα σωστά και βάλουν στερεή βάση και μπουν στον δρόμο τον ευθύ και αληθινό, που προφυλάσσει την υγεία του σώματος και την ψυχή ανεβάζει στο «καθ' ομοίωσιν», τότε θα έχουν διαρκείς επιτυχίες στην ζωή τους και θα ζήσουν υγιείς, γιατί από τις καταχρήσεις της ανοησίας τους άλλοι είναι νευροπαθείς και άλλοι σχιζοφρενείς. Για να προλάβουμε όλες αυτές τις αρρωστημένες καταστάσεις πρέπει να έχουμε πρότυπό μας την εν Χριστώ ζωή και να είμαστε κοντά στην Εκκλησία, που είναι η κοινή μητέρα μας».

«Έξω από την Εκκλησία όσο και να κοπιάσει ο νέος δεν θα σωθεί».

«Όποιος συνέλθει από το μεθύσι της αμαρτίας και αλλάξει τον κακό δρόμο που βαδίζει και παρακαλέσει τον Θεό να τον βοηθήσει, Αυτός δεν θα του αρνηθεί την βοήθειά Του. Μας το έχει υποσχεθεί ότι,

άμα τον παρακαλέσουμε, θα έλθει να τρέξει αρωγός μας: “πας ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται”».

«Η αγάπη η πραγματική στηρίζεται στην βάση της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Αυτή η τελευταία λέγει ότι κάθε πράγμα, έδαφος ή αντικείμενο ανήκει σε κάποιον. Αγάπη είναι να μας δώσει κάποιος κάτι να εξυπηρετηθούμε και πάλι να του το επιστρέψουμε, αφού τίποτα δεν παίρνουμε μαζί μας και χρειάζεται να εξυπηρετηθούν και άλλοι με την χρήση αυτού του πράγματος. Αυτή είναι η πραγματική αγάπη και όχι η ψευδαγάπη που αθετεί την αλήθεια· που στηρίζεται στο ψεύδος, την αδικία και την αμαρτία, στις ιδιότητες δηλαδή που απεχθάνεται και μισεί ο Κύριος, η ίδια η προσωποποίηση της αγάπης, όπως λέγει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: “Ο Θεός αγάπη εστίν”».

«Χωρίς γη δεν μπορούμε να κτίσουμε οικία και χωρίς αληθινή πίστη δεν μπορούμε να σωθούμε, δεν μπορεί να σωθεί η οικία της ψυχής μας».

«Εμείς βάζουμε την μετάνοια, ο Θεός την χάρη. Μας ανακαινίζει, μας καθαρίζει, μας σώζει, σύμφωνα με το άπειρο έλεός Του. Αυτός άλλωστε ήταν και ο σκοπός της ενανθρωπήσεώς Του».

«Η μετάνοια είναι πολύ εύκολη. Επαφίεται στην προαίρεση του ανθρώπου».

«Προαίρεση έχουν όλοι και αυτά τα νήπια έχουν προαίρεση. Γι' αυτό, όταν βλέπουν τους γονείς τους, τρέχουν με χαρά κοντά τους, ενώ, όταν βλέπουν αγνώστους, φεύγουν και κλαίνουν».

«Έρχεται στιγμή, που η ψυχή χωρίζεται από το υλικό σώμα και ο φόβος αυτός του εννοούμενου θανάτου τρομάζει τους ανθρώπους και τους οδηγεί σε μετάνοια. Μετά από αυτήν ακολουθεί η εξομολόγηση».

«Συναναστρεφόμενοι οι νέοι μας με διάφορους αλλοθρήσκους παρασύρονται, γιατί είναι ακατήχητοι στην πίστη, σαν τα ψόφια ψάρια, που πηγαίνουν όπου το ρεύμα του ποταμού τους οδηγεί».

«Δύο πράγματα ωθούν τους νέους να εγκαταλείψουν την Ορθοδοξία και να πορεύονται στις ανατολικές θρησκείες. Πρώτα η άγνοια και δεύτερον η πονηρή περιέργεια. Δεν βλέπετε και αυτοί οι φακίρηδες (ενν. τους θιβετιανούς) έρχονται εδώ στο Άγιον Όρος να ιδούν την πραγματική θέωση. Να καταλάβουν ότι απόλυτος προορισμός του ανθρώπου είναι να ανέβει στο "καθ' ομοίωσιν" και να

ενωθεί με τον Θεό. Αν δεν το πετύχει, καλύτερα να μην γεννιόταν, γιατί δεν ωφελείται και χίλια χρόνια να ζήσει, που δεν έζησε κανείς, αφού τέρμα έχει την ατέλειωτη κόλαση. Οι νέοι πηγαίνουν εκεί, για να βρουν άλλο Θεό, που ανέχεται την ακαταστασία, την βρωμιά, την παραλογία και την ψευτιά».

«Οι άνθρωποι με τις καταχρήσεις, και ιδίως τις σαρκικές, πάσχουν και λογικώς και σωματικώς».

«Εμείς ας προσπαθήσουμε να αποφύγουμε την αμαρτία, γιατί αυτή είναι ο πραγματικός θάνατος, αφού μας απομακρύνει, μας χωρίζει από τον Θεό, από την όντως Ζωή, από το Φως, από την ατελεύτητη χαρά, από όλα τα αγαθά».

Ένας νεαρός αυτοκτόνησε. οι συγγενείς του συντετριμμένοι απευθύνθηκαν στον Γέροντα με την παράκληση να τον μνημονεύει, για να βρει έλεος η ψυχή του. Ο Γέρον αυστηρά και σοφά απάντησε: «Να μην τον μνημονεύουμε στην Λειτουργία. Είναι καλύτερα για την ψυχή του. Όταν δει ο Πολυέλεος ότι δεν τον τιμάμε, θα τον ελεήσει ο ίδιος, ενώ όταν εμείς τον τιμάμε, δεν θα τον ελεήσει Αυτός. Εξάλλου πρέπει το παράδειγμά του να το αποφεύγουν οι άλλοι βλέποντες ότι και η Εκκλησία δεν τον δέχεται ούτε νεκρό, αφού η αυτοκτονία

ισοδυναμεί με βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, που με τα λόγια του Κυρίου μας μένει ασυγχώρητη (Ματθ. ιβ',31».

Ο Γέρων προγνώριζε τις αμαρτίες και πριν τις εξομολογηθούν αυτοί που τον πλησίαζαν.

Κάποτε ένας νέος ζήτησε να εξομολογηθεί. Ο πατήρ Άνθιμος κούνησε το κεφάλι και του είπε: «Άφησες την γυναίκα σου να κάνει έκτρωση. Είσαι συνένοχος σε φόνο. Φόνο του παιδιού σου. Πως συ ο παιδοκτόνος θα το αντικρύσεις στον ουρανό να σε αποκαλεί “πατέρα”;».

Ένας νεαρός κλείσθηκε στο σπίτι του και τον έπιασε μελαγχολία. Η μητέρα του θορυβήθηκε. Έτρεξε στον π.Άνθιμο, στο ησυχαστήριο των Ταξιαρχών και του εξήγησε τη περίπτωση. Ο Γέροντας ήρεμα της είπε: «Το παιδί αμάρτησε και η αμαρτία φέρνει μελαγχολία και ψυχικές διαταραχές. “Τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος” (Ρωμ. στ',13). Να σταματήσει να αμαρτάνει και θα συνέλθει αμέσως».

«Τελούμε τις μνήμες των αγίων μας κάθε χρόνο, για να παίρνουμε δύναμη, να ανακαινιζόμαστε ψυχικά και να ακολουθούμε το παράδειγμά τους, κατά το ανθρώπινο, βέβαια, δυνατό. Αυτοί μας συμπαραστέκονται, ανέχονται τις ασθένειές μας και πρεσβεύουν για την

σωτηρία μας. Μίμηση των αγίων δεν σημαίνει υποχρεωτικά μίμηση του μαρτυρίου τους ή των υπερφυσών κατορθωμάτων τους, αλλά των υψηλών ιδανικών τους, του αρίστου φρονήματός τους και της ακραιφνούς χριστοκεντρικής πολιτείας τους. Με αυτά θα ανεβούμε και εμείς στον Ουρανό, για να συνεορτάζουμε αιώνια μαζί με αυτούς που αποτελούν ζωντανά πρότυπα και φωτοδότες μας προς τη εν Χριστώ ολοκλήρωση και θέωση».

«Ας αγαπήσουμε και εμείς ο ένας τον άλλον με την αγάπη της θυσίας».

Ο πατήρ Μάξιμος από τα Κατουνάκια διηγείται: Πριν αρχίσει η αγρυπνία, πήρα την ευχή του Γέροντα και του είπα:

-Γέροντα, αφού είναι περασμένη η ηλικία σας, δεν είναι απαραίτητο να κατεβαίνετε στο Κυριακό (ενν. στον κεντρικό ναό της Σκήτης) για τις αγρυπνίες. Καθήστε στο κελλί σας και κάνετε την ακολουθία μόνος σας.

Εκείνος απορημένος για τη πρότασή μου κούνησε το κεφάλι και μου είπε:

- Βρε χαζούλη, ξέρεις γιατί κατεβαίνω; Όταν δείτε εμένα το γερο-καύκαλο να παρευρίσκομαι και να στέκομαι μάλιστα όρθιος, δεν θα συγκινηθείτε και δεν θα παρακινηθείτε να έρχεσθε στην αγρυπνία και σεις και να στέκεσθε όρθιοι;».

Σε ερώτηση πώς να ετοιμασθούμε καλύτερα, για να υποδεχθούμε τον θάνατο, ο Γέρων απάντησε:

- Να ετοιμαστούμε, για να μην πεθάνουμε. Ένα ρητό λέει: «Εάν πεθάνεις, πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις όταν πεθάνεις». Η προετοιμασία μας, που θα πρέπει να γίνεται σε ολόκληρη την ζωή μας, συνίσταται στα εξής τέσσερα σημεία:
 - Να πεθαίνουμε συνεχώς προς την αμαρτία.
 - Να μη θαρρούμε για ό,τι καλό κάναμε στον εαυτό μας και αυτοεπαινώμεθα.
 - Όσο και να σφάλλουμε, να μην απελπιζόμαστε και

Να γνωρίζουμε ότι ο Θεός παραχωρεί να αμαρτάνουμε, για να ταπεινωθούμε. Αλλιώς δεν μπορούμε να εισέλθουμε στην Βασιλεία των Ουρανών.